

L5 (V+ o A0 35 metres, 2 parabolts, 2 pitons i 1 pont de roca): diedre molt fissurat i casi perfecte recte amunt. Passos tècnics i estètics que finalitzen amb l'arribada al cim i la última R5.

Vistes panoràmiques del congost de Montrebei, Àger i Camarassa per una banda i St. Llorenç de Montgai i el riu Segre per l'altra.

Descens: des del cim trobem un punt geodèsic i una caseta meteorològica. Agafar camí ben fitat que surt cap a la banda est fins baixar de nou al coll de Porta.

Escalada realitzada el dia 5 d'Abril amb en Sergi i l'Esther, companys del Grup d'Alta Muntanya i Escalada de Mataró (GEAMM).

Gaudiu d'unes bones escalades,
Montse Mena.

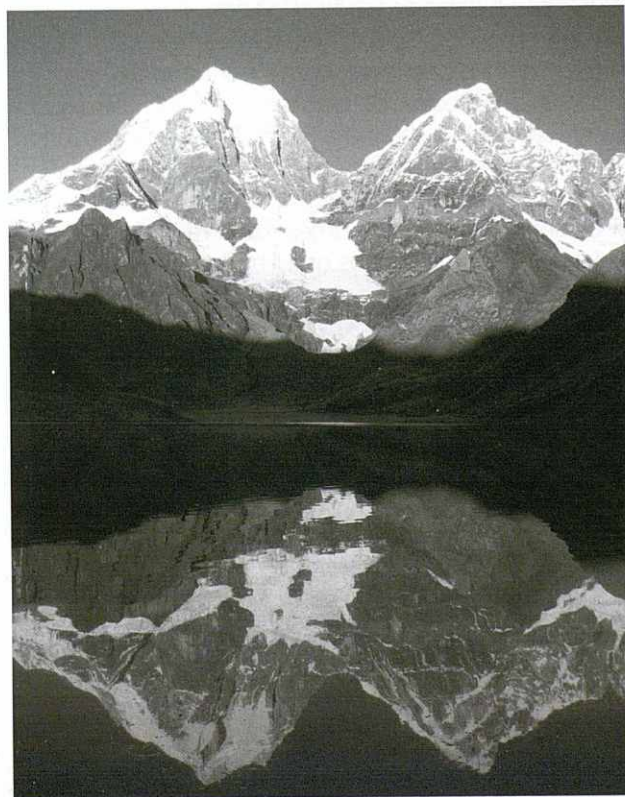

Diadre Blanqueta.

Huayhuash inoblidable

No pretenem descobrir ara i aquí la sopa d'all. Probablement molts de vosaltres ja teniu referències del Huayhuash sigui per amics, pel Vèrtex de juliol del 2007, o pel documental "Touching the Void" - un film totalment recomanable per viure l'èpica de l'alta muntanya més inaccessible (però que no ens ha d'espantar als que simplement anem a fer un trekking *al voltant* de les muntanyes).

Així doncs, més que fer una descripció exhaustiva del recorregut, hem optat per transcriure només aquells moments i records que ens han colpit especialment i que duren impregnats a l'ànima per sempre més. El trekking del Huayhuash està pensat per observar, a mesura que es completa la volta al massís

Esplèndida vista de la muntanya amb els primers llums del dia reflexats al llac. Foto: D. Balliu.

en dotze dies, els mítics "Siulá Grande" i "Jerupaja" entre d'altres, però com tots els grans viatges, porta associats altres descobriments inesperats per al viatger. Aquí en teniu alguns dels nostres...

El primer gran impacte

Divendres, 14 d'agost. Finalment! Després de dos dies de viatge en autocars i furgonetes, i dos més de caminada des del punt d'inici de la nostra incursió al Huayhuash, arribem al segon punt d'acampada, on teòricament tenim ja a la vista els primers grans "nevados" de més de 6.500 metres d'alçada: els dos Xirixanca, el Jerupaja i el Toro. Uns pics tan escarpats que hom pensaria que no és possible estar-se dempeus al cim.

Llàstima que de moment només en podem intuir la forma i majestuositat al darrera dels núvols i boires que semblen haver trobat gust a amagar-nos les muntanyes. No pot ser, quina mala sort... bé, esperem que en algun moment abans de les sis de la tarda (quan es farà fosc definitivament) s'aclareixi el cel. No podem marxar demà al matí i no haver-los vist... Ara! Ara sembla que es veu una mica un cim... falsa alarma, un altre núvol el torna a tapar. Pacència... per fer temps, anem a pentinar els rucs, fidels companys de trekking que ens alleugereixen el pes de la motxilla. Res a fer. Es va fent tard i el dia està a punt de morir. Desolació. De veritat no podem admirar aquests monstres de la natura que tenim pràcticament davant dels nostres nassos? Hem creuat mig món per arribar a aquest indret remot i haurem de passar de llarg? Si us plau, si us plau, que faci bo demà al matí...bé, deixem-ho estar i cap al sac de dormir, que des que ha desaparegut el sol aquí fot un fred que entra, no ja fins el moll dels ossos, sinó fins al moll de l'ànima. Bona nit!

"Dani i Marta, encara dormiu?" ens reclama una veu des de fora de la tenda, poc abans de les sis del matí. "Sortiu de seguida, heu de veure això..." Corre, corre, pijama avall, pantalons amunt, la cremallera de la tenda que s'encalla, ensopegada en sortir, el cor bategant d'anticipació, ulls amunt, i... DÉU MEU, QUÈ ÉS AIXÒ??? La muntanya sencera, enorme, descomunal,